

GREFA VESELĂ:

Ordonanța Curții (Camera a șasea) 14 decembrie 2011

„Trimitere preliminară – Protocolul adițional nr. 1 la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale – Admisibilitatea unei reglementări naționale prin care se stabilesc reduceri salariale aplicabile mai multor categorii de funcționari publici – Lipsa punerii în aplicare a dreptului Uniunii – Necompetență vădită a Curții”

în cauza C-462/11,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunalul Dâmbovița (România), prin decizia din 7 februarie 2011, primită de Curte la 5 septembrie 2011, în procedura

Victor Cozman

împotriva

Teatrului Municipal Târgoviște,

Curtea (Camera a șasea),
compusă din domnul U. Løhmus
(raportor), președinte de cameră,
domnii A. Rosas și C. G. Fernlund,
judecători,
avocat general: domnul P. Cruz Villalón,
grefier: domnul A. Calot Escobar,
după ascultarea avocatului general,
pronunță prezenta

Ordonanță

1. Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția europeană pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnat la Paris la 20 martie 1952 (denumit în continuare „Protocolul adițional nr. 1 la CEDO”).

2. Această cerere a fost prezentată în cadrul unui litigiu între domnul Cozman, pe de o parte, și Teatrul Municipal Târgoviște, angajatorul său, pe de altă parte, având ca obiect diminuarea salariului reclamantului din acțiunea principală.

Cadrul juridic național

3. Articolul 154 alineatul (2) din Codul muncii prevede:

„Pentru munca prestată în baza contractului individual de muncă, fiecare salariat are dreptul la un salariu exprimat în bani.”

4. Potrivit articolului 157 din codul menționat:

„(1) Salariile se stabilesc prin negocieri individuale și/sau colective între angajator și salariați sau reprezentanți ai acestora.

(2) Sistemul de salarizare a personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral sau în majoritate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale se stabilește prin lege, cu consultarea organizațiilor sindicale reprezentative.”

5. Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar a intrat în vigoare la 3 iulie 2010. Articolul 1 alineatul (1) din aceasta prevede:

„Cuantumul brut al salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare,

inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau valută [...] se diminuează cu 25 %.”

6. Potrivit articolului 16 alineatul (1) din această lege, articolul 1 era aplicabil până la 31 decembrie 2010.

Acțiunea principală și întrebările preliminare

7. Reclamantul din acțiunea principală solicită instanței de trimitere obligarea pârâtului la plata către acesta a diferenței dintre salariul convenit în contractul său individual de muncă și salariul primit efectiv, redus cu 25 % în temeiul articolului 1 din Legea nr. 118/2010.

8. Reclamantul arată în special că reducerea remunerației personalului din sectorul public constituie o încălcare a dreptului de proprietate, consacrat la articolul 1 din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO, având ca obiect bunul reprezentat de creanța salarială a funcționarilor și a agenților publici.

9. Instanța de trimitere consideră că diminuarea drepturilor salariale nu reprezintă o încălcare de către stat a dreptului de proprietate, dat fiind că prin această măsură se urmărește protejarea unui interes general și că este proporțională și conformă cu principiul legalității și al nediscriminării, însă apreciază că decizia Curții privind interpretarea articolului 1 din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO îi este necesară în vederea pronunțării hotărârii în cauza principală.

10. În aceste condiții, Tribunalul Dâmbovița a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 1 din [Protocolul adițional nr. 1 la CEDO] trebuie interpretat în sensul că permite reducerea salariilor personalului plătit din fonduri publice cu 25%, conform articolului 1 alineatul (1) din Legea nr. 118/2010 [...]?”

2) În caz afirmativ, să se aprecieze dacă dreptul asupra salariului este un drept absolut, fără posibilitatea statului de a aduce anumite limitări acestui drept.”

Cu privire la competența Curții

11. În temeiul articolului 92 alineatul (1) și al articolului 103 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, atunci când Curtea este în mod vădit necompetentă pentru a judeca o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, Curtea poate, după ascultarea avocatului general, fără continuarea procedurii, să se pronunțe prin ordonanță motivată.

12. În cadrul unei trimiteri preliminare în temeiul articolului 267 TFUE, Curtea poate interpreta dreptul Uniunii numai în limitele competențelor atribuite Uniunii (a se vedea Hotărârea din 5 octombrie 2010, McB., C-400/10 PPU, nepublicată încă în Repertoriu, punctul 51, precum și Ordonanța din 22 iunie 2011, Vîno, C-161/11, punctele 25 și 37).

13. Prin intermediul întrebărilor preliminare adresate, instanța de trimitere solicită Curții să interpreteze dreptul fundamental de proprietate astfel cum este garantat la articolul 1 din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO.

14. În această privință, trebuie amintit că dreptul de proprietate figurează de asemenea la articolul 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care, potrivit articolului 51 alineatul (1) din aceasta, se adresează statelor membre numai în cazul în care pun în aplicare dreptul Uniunii.

15. Or, trebuie să se constate că prezenta decizie de trimitere nu cuprinde niciun element concret în temeiul căruia să se poată considera că Legea nr. 118/2010 urmărește să pună în aplicare dreptul Uniunii. În consecință, nu este demonstrată competența Curții de a răspunde la prezenta cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare.

16. În aceste condiții, este necesar să se constate că Curtea este vădit

necompetentă să răspundă la întrebările preliminare adresate de Tribunalul Dâmbovița.

Cu privire la cheltuielile de judecată

17. Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

Curtea de Justiție a Uniunii Europene este vădit incompetentă să răspundă la întrebările preliminare adresate de Tribunalul Dâmbovița (România) prin decizia din 7 februarie 2011.

**Ordonanța Curții (Camera a șasea)
14 decembrie 2011**

„Trimitere preliminară – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Admisibilitatea unei reglementări naționale prin care se stabilesc reduceri salariale în cazul mai multor categorii de funcționari publici – Lipsa punerii în aplicare a dreptului Uniunii – Necompetență vădită a Curții”

în cauza C-434/11,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunalul Alba (România), prin decizia din 28 iulie 2011, primită de Curte la 22 august 2011, în procedura

**Corpul Național al Polițiștilor
împotriva
Ministerului Administrației și
Internelor (MAI),
Inspectoratului General al Poliției
Române (IGPR),**

**Inspectoratului de Poliție al Județului
Alba (IPJ),**

Curtea (Camera a șasea),
compusă din domnul U. Lõhmus
(raportor), președinte de cameră,
domnii A. Rosas și C. G. Fernlund,
judecători,
avocat general: domnul P. Cruz Villalón,
grefier: domnul A. Calot Escobar,
după ascultarea avocatului general,
pronunță prezenta

Ordonanță

1. Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 17 alineatul (1), a articolului 20 și a articolului 21 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

2. Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Corpul Național al Polițiștilor, acționând în interesul membrilor săi, polițiști din cadrul Inspectoratului de Poliție al Județului Alba, pe de o parte, și Ministerul Administrației și Internelor (MAI), Inspectoratul General al Poliției Române (IGPR), precum și Inspectoratul de Poliție al Județului Alba (IPJ), pe de altă parte, privind diminuarea remunerației membrilor săi.

Cadrul juridic național

3. Prin Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2010 din 30 august 2010 (denumită în continuare „Legea nr. 118/2010”), statul român a operat o diminuare cu 25% a drepturilor de natură salarială ale funcționarilor și agenților publici.

4. Reiese din decizia de trimitere că această diminuare a fost stabilită inițial pentru o perioadă limitată la șase luni, și

anume de la 3 iulie 2010 la 31 decembrie 2010.

5. Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice a prevăzut o majorare cu 15 % a remunerațiilor diminuate anterior, începând cu 1 ianuarie 2011.

6. Prin aceeași lege s-au eliminat premiul anual pentru anul 2010, precum și primele de vacanță pentru anul 2011.

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

7. Acțiunea principală privește dreptul la remunerare al membrilor Corpului Național al Polițiștilor, care sunt funcționari publici cu statut special – polițiști, afectați de diminuările realizate în temeiul Legii nr. 118/2010.

8. Corpul Național al Polițiștilor solicită constatarea dreptului membrilor săi la o remunerație nediminuată și obligarea părților din acțiunea principală la plata către membrii săi a sumei corespunzătoare cotei de 25 % reținute din salariile aferente lunilor iulie 2010-decembrie 2010, majorată în funcție de rata inflației constatate între data scadenței și data plății efective a acestei sume.

9. În susținerea acțiunii, Corpul Național al Polițiștilor invocă, între altele, un motiv întemeiat pe incompatibilitatea dispozițiilor Legii nr. 118/2010 cu drepturile fundamentale, în special cu dreptul de proprietate, precum și cu principiul egalității în drepturi a persoanelor și cu cel al nediscriminării.

10. Instanța de trimitere consideră că interpretarea de către Curte a articolelor din cartă referitoare la aceste drepturi și principii îi este necesară în vederea pronunțării hotărârii în cauza principală.

11. În aceste condiții, Tribunalul Alba a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Prevederile articolului 17 alineatul (1), ale articolului 20 și ale articolului 21 alineatul (1) din [cartă] trebuie interpretate în sensul că se opun unor reduceri salariale precum cele operate de statul român prin Legea nr. 118/2010 și prin Legea nr. 285/2010?”

Cu privire la competența Curții

12. În temeiul articolului 92 alineatul (1) și al articolului 103 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, atunci când Curtea este în mod vădit necompetentă pentru a judeca o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, Curtea poate, după ascultarea avocatului general, fără continuarea procedurii, să se pronunțe prin ordonanță motivată.

13. În cadrul unei trimiteri preliminare în temeiul articolului 267 TFUE, Curtea poate interpreta dreptul Uniunii numai în limitele competențelor atribuite Uniunii Europene (a se vedea Hotărârea din 5 octombrie 2010, *McB.*, C-400/10 PPU, nepublicată încă în Repertoriu, punctul 51, precum și Ordonanța din 22 iunie 2011, *Vino*, C-161/11, punctele 25 și 37).

14. În ceea ce privește cerințele care rezultă din protecția drepturilor fundamentale, potrivit unei jurisprudențe constante, acestea sunt obligatorii pentru statele membre atunci când pun în aplicare dreptul Uniunii (a se vedea Hotărârea din 11 octombrie 2007, *Möllendorf și Möllendorf-Niehuus*, C-117/06, Rep., p. I-8361, punctul 78, Ordonanța din 12 noiembrie 2010, *Asparuhov Estov și alții*, C-339/10, nepublicată încă în Repertoriu, punctul 13, precum și Ordonanța din 1 martie 2011, *Chartry*, C-457/09, nepublicată încă în Repertoriu, punctul 22).

15. Cu toate acestea, trebuie amintit că, potrivit articolului 51 alineatul (1) din cartă, dispozițiile sale se adresează „statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii” și că, potrivit articolului 6 alineatul (1) TUE,

care atribuie valoare obligatorie cartei, aceasta nu creează nicio competență nouă pentru Uniune și nu modifică competențele acesteia din urmă (a se vedea Hotărârea McB., citată anterior, punctul 51, și Ordonanțele citate anterior Asparuhov Estov și alții, punctul 12, Chartry, punctele 23 și 24, precum și Vino, punctul 24).

16. Dat fiind că decizia de trimitere nu cuprinde niciun element concret în temeiul căruia să se poată considera că Legea nr. 118/2010 și Legea nr. 285/2010 urmăresc să pună în aplicare dreptul Uniunii, competența Curții de a răspunde la prezenta cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare nu este demonstrată.

17. În aceste condiții, este necesar să se constate că Curtea este vădit necompetentă să răspundă la întrebarea adresată de Tribunalul Alba.

Cu privire la cheltuielile de judecată

18. Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

Curtea de Justiție a Uniunii Europene este vădit necompetentă să răspundă la întrebarea adresată de Tribunalul Alba (România) prin decizia din 28 iulie 2011.

Ordonanța Curții (Camera a șasea) 14 decembrie 2011

„Trimitere preliminară - Articolul 43, articolul 92 alineatul (1) și articolul 103 alineatul (1) din Regulamentul de procedură - Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Despăgubirea persoanelor care au suferit condamnări cu caracter politic în timpul

regimului comunist – Dreptul la repararea prejudiciului moral suferit - Lipsa punerii în aplicare a dreptului Uniunii - Necompetență vădită a Curții”

în cauzele conexe C-483/11 și C-484/11,

având ca obiect cereri de pronunțare a unor hotărâri preliminare formulate în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunalul Argeș (România), prin deciziile din 4 aprilie 2011 și din 4 iulie 2011, primite de Curte la 20 septembrie 2011, în procedurile

**Andrei Emilian Boncea,
Filofteia Catrinel Boncea,
Adriana Boboc,
Cornelia Mihăilescu (C-483/11),
Mariana Budan (C-484/11)**
împotriva
Statului Român,
cu participarea lui:
Iulian-Nicolae Cujbescu (C-484/11),

Curtea (Camera a șasea),
compusă din domnul U. Löhmus,
președinte de cameră,
domnii A. Ó Caoimh (raportor) și A.
Arabadjiev, judecători,
avocat general: domnul N. Jääskinen,
grefier: domnul A. Calot Escobar,
după ascultarea avocatului general,
pronunță prezenta

Ordonanță

1. Cererile de pronunțare a unor hotărâri preliminare privesc articolul 5 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), articolul 8 din Declarația universală a drepturilor omului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 10 decembrie 1948 (denumită în

continuare „Declarația universală”), Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), precum și tratatele Uniunii Europene.

2. Aceste cereri au fost prezentate în cadrul a două litigii, primul între domnul Boncea, precum și doamnele Boncea, Boboc și Mihăilescu, pe de o parte, și Statul Român, pe de altă parte, iar al doilea între doamna Budan, pe de o parte, și Statul Român, pe de altă parte, având ca obiect cererile acestora privind repararea prejudiciului moral suferit de ei înșiși și de părinții lor ca urmare a condamnărilor cu caracter politic ale acestora din urmă din anul 1949 și, respectiv, 1959, în timpul fostului regim comunist.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

3. Articolul 5 alineatul (5) din CEDO prevede că orice persoană care este victima unei arestări sau a unei dețineri în condiții contrare dispozițiilor acestui articol are dreptul la reparații.

4. Articolul 8 din Declarația universală prevede că orice persoană are dreptul la o cale de atac efectivă în fața instanțelor judecătorești naționale competente împotriva actelor care încalcă drepturile fundamentale care îi sunt recunoscute prin Constituție sau prin lege.

Dreptul Uniunii

5. Articolul 6 TUE are următorul cuprins:

„(1) Uniunea recunoaște drepturile, libertățile și principiile prevăzute în [cartă], care are aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor.

Dispozițiile cuprinse în [c]artă nu extind în niciun fel competențele Uniunii astfel cum sunt definite în tratate.

[...]

(2) Uniunea aderă la [CEDO]. Competențele Uniunii, astfel cum sunt

definite în tratate, nu sunt modificate de această aderare.

(3) Drepturile fundamentale, astfel cum sunt garantate prin [CEDO] și astfel cum rezultă din tradițiile constituționale comune statelor membre, constituie principii generale ale dreptului Uniunii.”

6. Articolul 1 din cartă prevede:

„Demnitatea umană este inviolabilă. Aceasta trebuie respectată și protejată.”

7. Articolul 2 din cartă are următorul cuprins:

„(1) Orice persoană are dreptul la viață.

(2) Nimeni nu poate fi condamnat la pedeapsa cu moartea sau executat.”

8. Potrivit articolului 3 alineatul (1) din cartă, orice persoană are dreptul la integritate fizică și psihică.

9. Conform articolului 4 din cartă, nimeni nu poate fi supus torturii și nici pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante.

10. Articolul 47 primul și al doilea paragraf din cartă prevede:

„Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol.

Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărută și reprezentată.”

Dreptul național

11. În temeiul articolului 1 alineatul (2) din Legea 221 din 2 iunie 2009 privind condamnărilor cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989 (*Monitorul Oficial al României*, nr. 396 din 11 iunie 2009, denumită în continuare „Legea

nr. 221/2009”), au caracter politic condamnările pronunțate pentru faptele prevăzute de dispozițiile articolelor 209, 210 și 227 din Codul penal coroborate cu dispozițiile articolelor 101 și 103 din același cod, în versiunea aplicabilă în 1949.

12. Articolul 5 alineatul (1) litera a) din Legea nr. 221/2009 prevede:

„Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la articolul 4 alineatul (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

1. 10 000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;

2. 5 000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;

3. 2 500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea.”

13. Reiese din deciziile de trimitere că, prin Decizia nr. 1358/2010 din 21 octombrie 2010, Curtea Constituțională a statuat că prevederile articolului 5 alineatul (1) litera a) din Legea nr. 221/2009 sunt neconstituționale.

14. Potrivit articolului 31 alineatul (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei respectivei curți dacă, în acest interval,

Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

15. O prevedere similară figurează la articolul 147 alineatul (1) din Constituția României.

Acțiunile principale și întrebările preliminare

Cauza C-483/11

16. Domnul Boncea și doamnele Boncea, Boboc și Mihăilescu sunt descendenți de gradul I ai defunctului Andrei Boncea, născut la 9 ianuarie 1924 și decedat la 5 aprilie 2000.

17. Acesta din urmă a fost condamnat la trei ani de închisoare corecțională și la doi ani de interdicție corecțională prin sentința penală nr. 149 din 31 ianuarie 1949, pentru organizarea și participarea la organizațiuni de tip fascist, politice și paramilitare.

18. Reclamanții din acțiunea principală au solicitat Tribunalului Argeș obligarea Statului Român la plata către aceștia a sumei de 25 000 de euro, în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) litera a) din Legea nr. 221/2009, pentru repararea prejudiciului moral pe care l-au suferit ca urmare a condamnării nedrepte a tatălui lor. În această privință, reclamanții arată că tatăl lor a executat o pedeapsă privativă de libertate de peste 60 de luni în condiții de detenție inumane și că această condamnare a avut consecințe asupra vieții sale ulterioare.

19. După ce a citat articolul 5 din CEDO și articolul 8 din Declarația universală, instanța de trimitere constată că dispozițiile dreptului Uniunii conferă un drept la reparații oricărei persoane care a făcut obiectul unei condamnări cu caracter politic contrare dispozițiilor legale și că articolul 5 din Legea nr. 221/2009, astfel cum a fost modificat prin Decizia nr. 1358/

2010 a Curții Constituționale, interzice acest drept.

20. În aceste condiții, Tribunalul Argeș a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Dispozițiile articolului 5 din Legea 221/2009 astfel cum a fost amendat de către Curtea Constituțională a României prin Decizia nr. 1358/21.10.2010 contravin articolului 5 din [CEDO] și articolului 8 din Declarația universală [...]?”

2). Articolul 5 din [CEDO] și articolul 8 din Declarația universală [...] se opun unei reglementări naționale care permite restrângerea dreptului unei persoane ce a fost condamnată politic printr-o hotărâre contrară dispozițiilor legale de a primi despăgubiri materiale pentru prejudiciul moral suferit, urmare a admiterii unei excepții de neconstituționalitate?”

Cauza C-484/11

21. Doamna Budan, reclamantă în acțiunea principală, și domnul Cujbescu, intervenient în acțiunea principală, sunt descendenți de gradul I ai domnului Nicolae Andreescu și ai doamnei Maria Andreescu.

22. Reiese din decizia de trimitere că aceștia din urmă au făcut obiectul unor condamnări prin sentințele penale nr. 107/1959 și nr. 119/1959. La data arestării părinților lor, a condamnării la moarte și a execuției acestora, reclamanta din acțiunea principală avea opt ani, iar intervenientul din acțiunea principală avea zece ani.

23. Reclamanta din acțiunea principală și intervenientul din acțiunea principală au formulat o acțiune la instanța de trimitere în vederea constatării caracterului politic al respectivelor condamnări și a obligării Statului Român la repararea echitabilă a prejudiciului moral suferit de condamnați și de ei înșiși, de la data respectivelor condamnări până în prezent. Prejudiciul este evaluat la suma de

3 000 000 de euro.

24. Instanța de trimitere arată că, în urma Deciziei nr. 1358/2010 a Curții Constituționale referitoare la articolul 5 alineatul (1) litera a) din Legea nr. 221/2009, cererea reclamantei din acțiunea principală și a fratelui acesteia este lipsită de temei juridic.

25. În aceste condiții, Tribunalul Argeș a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„În interpretarea dată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene principiilor fundamentale consacrate de [cartă], cât și tratatelor Uniunii Europene – precum și în situația lipsei de reglementare în dreptul intern (prin declararea ca neconstituțional a articolului 5 din Legea nr. 221/[2009]) –, petenta Budan Mariana [...] și intervenientul Cujbescu Iulian-Nicolae [...], ca victime ale regimului comunist, actualmente cetățeni ai Uniunii Europene, au dreptul la daune morale?”

Cu privire la competența Curții

26. În temeiul articolului 92 alineatul (1) și al articolului 103 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când este în mod vădit necompetentă pentru a judeca o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, aceasta poate, după ascultarea avocatului general, fără continuarea procedurii, să se pronunțe prin ordonanță motivată.

27. Întrucât prezentele cauze sunt conexe în ceea ce privește obiectul acestora, trebuie de asemenea, în conformitate cu articolul 43 din regulamentul menționat, să fie reunite în vederea pronunțării prezentei ordonanțe.

28. Curtea, sesizată în temeiul articolului 267 TFUE, este competentă să se pronunțe cu privire la interpretarea tratatelor, precum și cu privire la validitatea și la interpretarea actelor adoptate de instituțiile Uniunii. Curtea are o competență limitată la examinarea dispozițiilor

dreptului Uniunii (a se vedea Ordonanța din 12 noiembrie 2010, Asparuhov Estov și alții, C-339/10, nepublicată încă în Repertoriu, punctul 11, precum și Ordonanța din 1 martie 2011, Chartry, C-457/09, nepublicată încă în Repertoriu, punctul 21).

29. În ce privește cerințele care rezultă din protecția drepturilor fundamentale, potrivit unei jurisprudențe constante, acestea sunt obligatorii pentru statele membre atunci când pun în aplicare dreptul Uniunii (a se vedea Ordonanța Asparuhov Estov și alții, punctul 13, și Ordonanța Chartry, punctul 22, citate anterior).

30. De asemenea, articolul 51 alineatul (1) din cartă prevede că dispozițiile acesteia se adresează statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii.

31. În plus, această limitare nu a fost modificată prin intrarea în vigoare la 1 decembrie 2009 a Tratatului de la Lisabona, moment de la care, în temeiul articolului 6 alineatul (1) UE, cartă are aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor. Astfel, această prevedere precizează că dispozițiile cuprinse în cartă nu extind în niciun fel competențele Uniunii astfel cum sunt definite în tratate (Ordonanța Chartry, citată anterior, punctul 24).

32. În cadrul unei trimeri preliminare în temeiul articolului 267 TFUE, Curtea poate interpreta dreptul Uniunii numai în limitele competențelor atribuite acesteia (a se vedea Hotărârea din 5 octombrie 2010, McB., C-400/10 PPU, nepublicată încă în Repertoriu, punctul 51, precum și Ordonanța din 22 iunie 2011, Vino, C-161/11, punctele 25 și 37).

33. Rezultă că, atunci când o reglementare națională intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, Curtea,

sesizată cu titlu preliminar, trebuie să furnizeze toate elementele de interpretare necesare pentru aprecierea de către instanța națională a conformității acestei reglementări cu drepturile fundamentale, astfel cum rezultă acestea în special din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 mai 1997, Kremzow, C-299/95, Rec., p. I-2629, punctul 15, precum și Hotărârea din 15 noiembrie 2011, Dereci și alții, C-256/11, nepublicată încă în Repertoriu, punctul 72).

34. Dat fiind că deciziile de trimitere nu cuprind niciun element concret în temeiul căruia să se poată considera că Legea nr. 221/2009 urmărește să pună în aplicare dreptul Uniunii, competența Curții de a răspunde la prezentele cereri de pronunțare a unor hotărâri preliminare nu este demonstrată.

35. În aceste condiții, este necesar să se constate că Curtea este vădit necompetentă să răspundă la întrebările adresate de Tribunalul Argeș.

Cu privire la cheltuielile de judecată

36. Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) dispune:

Curtea de Justiție a Uniunii Europene este vădit necompetentă să răspundă la întrebările adresate de Tribunalul Argeș (România) prin deciziile din 4 aprilie 2011 și din 4 iulie 2011.

Se vor introduce principiile de publicare (ÎN ATENȚIA COLABORATORILOR)

Scopul proiectului JurisClasor CEDO (www.hotararicedo.ro)

Proiectul reprezintă o inițiativă a autorilor culegerii de jurisprudență „**Hotărârile CEDO în cauzele împotriva României. Analiză, consecințe, autorități potențial responsabile**”, pusă în practică de Editura Universitară, care deține drepturile de autor asupra lucrării, protejate de legislația internă și internațională (*copyright*).

Proiectul JurisClasor CEDO cuprinde două secțiuni distincte, respectiv o **revistă online** (<http://www.hotararicedo.ro/index.php/revistajurisclasorcedo>) în care sunt publicate articole de specialitate, hotărâri importante pronunțate de CEDO împotriva României, hotărâri relevante pentru dreptul intern, pronunțate și împotriva altor state, decizii de inadmisibilitate, noutăți privind drepturile omului, recenzii ș.a.m.d., precum și o **bază de date** (<http://hotararicedo.ro/index.php/search>) cu motor de căutare în funcție de diverse criterii.

Scopul bazei de date este reprezentat de publicarea online a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în limba română. În principal, vor fi introduse hotărârile în cauzele împotriva României, iar pe măsura dezvoltării proiectului, vor fi introduse și cauze împotriva altor state, traduse în limba română.

Conținutul bazei de date

Inițial, au fost introduse hotărârile din perioada **1994-2010** în forma sintetizată din culegerile „**Hotărârile CEDO în cauzele împotriva României. Analiză, consecințe, autorități potențial responsabile**” (vol. I-VI), publicate de Editura Universitară, însoțite de forma publicată în Monitorul Oficial al României și de forma originală, în limba engleză sau franceză.

Utilitatea practică a clasorului de jurisprudență online rezidă în faptul că sunt tratate *toate* hotărârile de condamnare pronunțate de Curtea Europeană în cauzele împotriva României, astfel cum au fost tratate în culegerile tipărite de Editură, inclusiv cele nepublicate în Monitorul Oficial al României și cele pentru care nu s-a realizat o traducere neoficială la care cei interesați să poată avea acces. Baza de date conține și hotărâri pronunțate în anul 2011, iar pe viitor jurisprudența va fi actualizată la câteva zile de la pronunțarea de noi hotărâri de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Formatul hotărârilor

Fiecare cauză în care România a fost condamnată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului a fost analizată și rezumată, fiind indicate autoritățile potențial responsabile, cu observații în ceea ce privește modul în care acestea sau conformația și au reacționat concret, după pronunțarea hotărârilor.

Rezumarea hotărârilor și extragerea argumentelor relevante din motivarea Curții, cu riscul asumat de a afecta - câtuși de puțin - acuratețea textului original, constituie totuși un avantaj, deoarece este posibilă *parcurea în timp scurt* a întregii jurisprudențe CEDO și baza de date devine un instrument util oricărui teoretician sau

practician al dreptului, deziderat căruia îi servește și modul în care a fost conceput motorul de căutare.

Nu în ultimul rând, motivele expuse în analiza fiecărei spețe privind *autoritățile potențial responsabile*, deși emană de la autori, dar pe baza aprecierilor Curții europene, constituie un punct de reper pentru activitatea celor obligați, în virtutea funcției sau profesiei, să respecte sau să garanteze exercițiul drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. De aceea, nu a fost omisă nici evoluția dreptului intern, pozitivă sau negativă, autorii indicând – acolo unde au fost identificate – *consecințele hotărârii*, care ar trebui să folosească celor interesați pentru a descoperi remediile interne actuale.

Metodologia aleasă au plecat tocmai de la o analiză foarte atentă a situației de fapt, a motivării fiecărei hotărâri pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului pe fond, pentru a identifica mecanismul care a condus în final la încălcarea drepturilor fundamentale.

Abonament pentru cont profesional

Contul profesional asigură accesul la toate opțiunile bazei de date și la toate hotărârile existente în aceasta.

Avantajul constă în utilizarea motorului de căutare și accesul imediat și complet la hotărârile nou-introduse în baza de date.

După exemplul site-urilor dedicate exclusiv revistelor online, hotărârile pot fi lecturate online, de pe orice mijloace electronice care permit afișarea paginilor în format html și logarea securizată.

Abonații deținători ai contului profesional vor beneficia de oferte promoționale din partea Editurii Universitare, precum reduceri substanțiale la achiziționarea volumului următor al culegerii de jurisprudență CEDO (sub condiția valabilității abonamentului de tip anual la data lansării), dar și alte gratuități sau reduceri la achiziția de cărți, potrivit promoțiilor ce vor fi comunicate la adresa de contact.

Contul profesional se poate înregistra accesând link-ul <http://hotararicedo.ro/index.php/subscription>

în ceea ce privește indemnizația cuvenită

Hotărâri CEDO

Home Cartea Baza de date Hotărâri

Cautare generală Cautare avansată

Denumirea cauzel:

Statul parat: România

Alte state parate:

Cuvinte din document:

Cuvinte cheie (tags):

Numarul cereri:

Articolul invocat:

Soluție:

Filtreaza dupa data Start (Nzz/aaaa)

Stop (Nzz/aaaa)

Sortarea rezultatelor Dupa relevanta Descendent

Cauta Reset

În atenția colaboratorilor

Revista Forumul Judecătorilor reprezintă o inițiativă având ca scop promovarea valorilor legate de profesia de judecător, a ideilor și opiniilor privind starea justiției și reforma sistemului judiciar, a studiilor juridice bazate pe experiența acumulată în activitatea desfășurată.

Față de acest deziderat, oferta de publicare se adresează în primul rând judecătorilor, însă vor fi acceptate spre publicare toate articolele care se vor încadra în standardele revistei.

Lucrările se trimit în format electronic pe adresa de e-mail office.rfj@gmail.com ori la adresa: Editura Universitară, București, Bd. N.Bălcescu nr. 27-33, Bloc Unic, sc. B, sector 1. Autorii vor menționa numele și prenumele, profesia (funcția), domiciliul, locul de muncă, numărul de telefon, codul numeric personal și codul IBAN.

Materialele vor fi predate revistei și în format electronic, redactate în Microsoft Word, font Times New Roman, corp 12, la 1,5 rânduri, folosindu-se în mod obligatoriu diacritice.

Articolele de doctrină nu pot depăși 25 de pagini, incluzând notele de subsol, și vor fi structurate în mai multe părți și diviziuni, corespunzător complexității temei tratate.

În text pot fi folosite cuvinte scrise cu font normal sau *italic* și în mod excepțional cu caractere **bold**, fiind exclusă folosirea MAJUSCULELOR.

Întrucât revista va fi transmisă pe suport electronic asociațiilor judecătorilor din străinătate, fiecare articol va

fi însoțit de un rezumat redactat în mod obligatoriu în limba engleză și/sau franceză, de maximum 25 de rânduri, în funcție de dimensiunea articolului și de complexitatea temei tratate. Rezumatul va conține esența articolului și concluziile autorului asupra problemei analizate.

Sursele bibliografice vor fi citate complet și vor indica toate elementele de identificare: inițiala prenumelui și numele autorului (fără caractere îngroșate), titlul complet al articolului (în *italic* și fără ghilimele), publicația, număr/an, editura, orașul, anul publicării și pagina de trimitere. Dacă sunt mai mulți autori ai unei lucrări, vor fi enumerați toți, folosind virgula, fără conjuncția „și”. Dacă există mai mult de cinci autori, se va menționa numai numele primului sau al coordonatorului, după care se va trece „ș.a.”.

Se vor utiliza doar abrevierile menționate în lista de abrevieri.

Abrevierile uzuale utilizate în citarea actelor normative române sunt: C.civ., C.pr.civ., C.pen., C.pr.pen., C.com., C.fisc., C.pr.fisc., H.G. nr., O.G. nr., O.U.G. nr., art., par., alin., lit., pct. etc. Indicarea actelor normative se va face numai prin numărul și anul apariției, fără data adoptării (ex. Legea nr. 303/2004), însă în nota de subsol va fi indicat numărul Monitorului Oficial.

Cu privire la materialele care se publică, conducerea revistei își rezervă dreptul să corecteze, după caz, să reformuleze ori stilizeze unele formulări, fără a aduce atingere ideilor, opiniei și argumentelor autorilor. Manuscrisele nepublicate nu se restituie.

Materialele trimise redacției spre publicare nu pot fi oferite spre publicare către alte reviste decât după primirea unui refuz expres de publicare în *Revista Forumul Judecătorilor* din partea redacției sau după curgerea unui termen de 45 de zile de la înregistrare în care nu s-a primit niciun răspuns.

Cele de mai sus sunt clauze ale contractului de editare, în conformitate cu Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe. Conform contractului, autorii cesează cu titlu exclusiv dreptul de producere și difuzare a operei lor (inclusiv pe suport

electronic), prezumându-se că își însușesc clauzele în momentul în care trimit lucrările spre a fi publicate.

Colaboratorii vor respecta legislația privind drepturile de autor pentru a evita orice formă de plagiat, revenindu-le în caz contrar întreaga răspundere juridică sau deontologică. Redacția revistei nu își asumă nicio răspundere din acest punct de vedere.

Contractul de editare se reziliază de drept dacă survin până la data corecturii finale a numărului de revistă modificări legislative importante ce influențează în mod hotărâtor conținutul articolului.

Parcursul complet al unui articol / studiu de la redactare până la tipărire în Revista Forumul Judecătorilor

1. Articolul / studiul este redactat conform indicațiilor afișate pe site-ul revistei: <http://www.forumuljudecatorilor.ro/index.php/principii-de-publicare>.

2. Articolul / studiul este trimis în variantă electronică, pe adresa de e-mail office.rfj@gmail.com ori la sediul Editurii Universitare.

3. Articolul / studiul primit este prezentat de îndată colegiului de redacție.

4. Redactorii stabilesc în cadrul ședinței de redacție dacă materialul respectiv întrunește condițiile de formă minime pentru publicare și, apoi, două persoane desemnate prin consultare cu membrii Colegiului Științific (specialiști în domeniu sau într-un domeniu apropiat celui în care este scris materialul) vor realiza recenzia. Identitatea recenzorilor poate fi comunicată autorului, la cerere și justificat, după consultarea Colegiului Științific.

5. Un coordonator (directorul editorial, redactorul-șef sau redactorul-șef adjunct) va transmite articolul / studiul în format electronic recenzorilor.

6. Recenzorii, după evaluarea în mod separat a articolului / studiului, îl înapoiază însoțit de recenzie.

7. Dacă în urma evaluării făcute de recenzori, aceștia propun articolul / studiul spre publicare, lucrarea se va transmite în format electronic către un corector. Dacă există divergență de opinii, va fi desemnat un al treilea recenzor.

8. În cazul în care este respins definitiv, un coordonator va transmite refuzul de publicare autorului, în cel mai scurt timp posibil.

9. În cazul în care articolul / studiul este declarat eligibil, însă necesită completări conform sugestiilor recenzorilor, un coordonator va transmite autorului, în cel mai scurt timp posibil, toate informațiile necesare și va stabili un termen pentru retransmiterea lucrării finale, care reia etapele 5-8.

10. În urma acceptării spre publicare, un redactor operează pentru fiecare articol / studiu corectura în format digital, verifică rezumatele în limba română și engleză sau franceză, precum și cuvintele cheie în limba engleză (le alcătuiește și introduce în cazul în care acestea lipsesc).

11. După efectuarea și introducerea corecturii, redactorii transmit lucrările directorului editorial, redactorului-șef sau redactorului-șef adjunct.

12. Toate articolele și studiile corectate sunt adunate într-un singur document Word și vor fi înaintate tehnoredactorului de către directorul editorial.

13. Tehnoredactorul paginează toate textele în formatul revistei folosind aplicația PageMaker și întocmește coperta, după care transmite fișierele în format electronic corectorului din cadrul Redacției.

14. Tehnoredactorul deține un standard al Revistei, respectiv macheta generală cu modul de așezare în pagină, siglele rubricilor și stilurile folosite, pe care o particularizează pentru fiecare număr, începând cu primele pagini.

15. Corectorul operează corectura și efectuează eventualele modificări pe varianta electronică, împreună cu tehnoredactorul.

16. Tehnoredactorul finalizează în format electronic numărul de revistă respectiv, după care îl tipărește și îl transmite unui corector din cadrul Editurii pentru revizuirea finală.

17. Tehnoredactorul, după introducerea ultimelor corecturi, primind bunul de tipar, transmite textul în format PDF și coperta numărului respectiv către Tipografia Editurii.

18. Tipografia Editurii tipărește numărul de revistă.